

Ferreteria Armengol

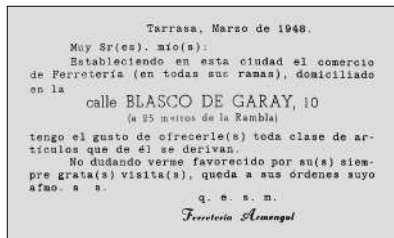
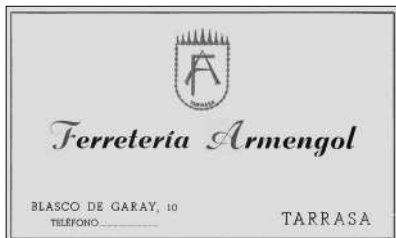


El matrimoni format per Rosa Prat i Lluell Torres (Terrassa, 21 d'agost de 1916 — 10 de febrer de 2006) i Marcel·lí Armengol i Torres, durant el sopar del X aniversari de COFAC al restaurant Scala. Barcelona, 2 de desembre de 1990

Marcel·lí Armengol i Torres (Terrassa, 10 de juliol de 1915 — 22 de desembre de 2001), manyà de professió, entrà a formar part de la Junta de l'Associació de Col·leccionistes de Terrassa el 1960, on també va exercir com a president entre el 29 de febrer de 1980 i el 20 de febrer de 1997.

El 18 de març de 1948 obrí a Terrassa una ferreteria, al carrer de Blasco de Garay, 10, a

sota d'on la família tenia la seva llar. Armengol aprofitava el fet que a la zona encara no hi havia cap establiment d'aquelles característiques i ho feia amb l'objectiu de cobrir el subministrament dels nombrosos tallers i fàbriques de la mateixa zona, així com el dels veïns. Durant el mes d'agost de 1950, a fi de millorar la ubicació del negoci, Marcel·lí decidí traslladar-se a un petit local que va llogar a Josep Sánchez i Gasulla, a la rambla d'Ègara, 155, aleshores avinguda del Caudillo, cantonada amb



Targeta d'invitació a la inauguració de la Ferreteria Armengol, el 18 de març de 1948, al carrer de Blasco de Garay, 10, de Terrassa



Destrosses al magatzem del carrer Blasco de Garay, 10. 1962



Destrosses a la façana de la ferreteria de la rambla d'Ègara, 155

el carrer del Doctor Ullés i al costat del bar Dinámico, tot mantenint l'antic local de Blasco de Garay com a magatzem.

Aquest canvi feu prosperar el negoci amb un remarcable augment de vendes. Tot continuà rutllant amb normalitat fins als tràgics episodis provocats per les rierades de 1962, que deixaren el magatzem de

Blasco de Garay inundat i la botiga de la Rambla plena de fang i d'articles destrossats, ja que l'aigua aconseguí arribar fins a 1,20 metres alçada. Aquest fet obligà Marcel·lí a tancar el negoci durant quatre setmanes i a demanar la col·laboració i l'ajut dels seus proveïdors. També, com a damnicat, es va haver d'acollir al programa de crèdits acordat en el Consell de Ministres de l'1 d'octubre de 1962 i va aconseguir que li'n concedissin un de 800.000 pessetes.



Marcel·lí Armengol, davant les destrosses patides a l'interior de la seva ferreteria de la rambla d'Ègara, 155. 1962

Recuperat d'aquells estralls, es tornà a la normalitat i Marcel·lí aprofità per a començar a treballar obrint una secció dedicada a material de bricolatge. Amb aquestes innovacions i altres, com foren la de la venda d'electrodomèstics, la botiga cada vegada es feia més petita, raó per la qual

cercà un nou espai que fos més gran, però que també estigués a la mateixa Rambla. Això es va materialitzar el 16 de desembre de 1974, quan quedà inaugurada la nova botiga en un local comprat a la rambla d'Ègara, 177, on actualment es troba un negoci dedicat a la venda de roba de confecció, i que tenia 300 metres quadrats i 8 lineals de façana.

Aprofitant el trasllat de domicili, es canvià el nom de la raó social i de Ferreteria Armengol passà dir-se Fer.Men.Bric Armengol, fent referència als tres tipus d'articles amb què ja es treballava: ferreteria, *ménage* i bricolatge. L'any següent a l'obertura, també es començaren a comercialitzar articles de jardineria, així com de parament per a la llar, i es va aconseguir la distribució en exclusiva per a Terrassa de marques de renom, fets que propiciaren un volum de negoci cada vegada més alt. A més a més, s'adoptà el model de venda d'autoservei i s'amplià l'oferta d'articles.

Els anys més difícils d'afrontar econòmicament s'iniciaren el 1978. Ara bé, a partir de 1980, el mateix any en què va tenir lloc la fusió de les cooperatives COFACA i FAC, de les quals Armengol era soci fundador, donant lloc a la constitució de COFAC, domiciliada al polígon industrial de can



Invitació a la inauguració de la nova ferreteria instal·lada a la rambla d'Ègara, 177, de Terrassa. Hi apareix, a la part superior dreta, el logo del negoci, format per una cadena, cargols i un clau de ganxo, així com la nova imatge i nom de l'empresa, a la part inferior



Títol de participació al capital social de la Societat Cooperativa Catalana Limitada de Serveis, constituïda el 4 d'octubre de 1968. Titular: Marcel·lí Armengol, soci número 51. 22 de setembre de 1981

Volart, a Parets del Vallès, a 25 quilòmetres de Terrassa, tot començà a funcionar molt millor. Fou també el període durant el qual es muntà a la ferreteria una secció d'assistència i de reparació de maquinària.

L'1 de gener de 1981, Marcel·lí Armengol es va jubilar i traspassà el negoci al seu fill, Joan Armengol i Prat (Terrassa, 19 d'abril de 1943), que, des dels catorze anys, ja treballava amb el seu pare a la botiga. Un traspàs que, mitjançant un document privat, l'obligava a pagar al seu pare, en qualitat de pensió o renda del negoci, vint mil pessetes setmanals, susceptibles de regularitzar segons l'augment del nivell de vida, així com a satisfer un lloguer del local al pare i a l'oncle, ja que aquest era propietat dels dos germans.

A l'inici de la dècada dels anys noranta, a causa de l'agressiva competència de les grans àrees comercials, es posaren en pràctica nous sistemes de venda, com ara tàctiques de fidelització de la clientela mitjançant els carnets de clients preferents, per mitjà dels quals s'aplicaven interessants descomptes. A finals d'aquella dècada es van arribar a tenir més de tres-cents carnets registrats.

El 13 de febrer de 2005, el Consell Rector de COFAC va acceptar la baixa voluntària com a soci de Joan Armengol i el 28 de desembre de 2005 es va vendre el local a l'antiga Caixa de Sabadell, però es va con-



tinuar treballant a la botiga fins al 30 de març de 2006, data del seu tancament. Joan Armengol, aleshores, tenia 63 anys.

Joan Armengol acompanyat del dependent més veterà Julián Castillo.

Procedència: Diari de Terrassa, 22 de febrer de 2006.

Procedència de les fotografies:
arxiu particular de Joan Armengol i Prat

Ana Fernández Álvarez
anacampanadas@gmail.com